

**Václav Fiala
Michal Kučera**

LESNÍ KOSTEL **FOREST CHURCH**

**Neznašovy u Klatov
topolový les, 30 x 15 m
Neznašovy near Klatovy
poplar forest, 30 x 15 m**

22. 12. 2019

Poděkování

Bylo by nemožné nápad s lesním kostelem uskutečnit bez pomoci našich blízkých.

Děkujeme faráři Janu Wirthovi za jemnou promluvu o smyslu Vánoc.

Sboru Plamínky, za vnesení sváteční andělské nálady.

Našim manželkám Janě a Silvii, bez kterých by nás to nebavilo.

Našim dětem Rozárce, Dominikovi a Robíkovi, kteří obětavě přiložili ruce k dílu, všude tam, kde bylo potřeba.

Kamarádům Dušanovi, "Jétěčkovi", Markovi, kteří oddřeli práci, na kterou se nám nedostávalo sil.

Sousedovi Mírovi a jeho rodině, že naplnili naši představu o Svaté rodině.

Jejich vnoučkovi Honzíkovi, který se v betlémské kolébce celou dobu usmíval v roli Ježíška.

Dvěma ovečkám, které se nechaly celou noc trpělivě okukovat.

Dronistovi Vojtěchovi za pěkné fotky z nebe.

A dalším, kteří na naše prosby bez zaváhání přispěchali na pomoc.

A děkujeme všem, kteří na Betlémské setkání přišli a tím naplnili smysl díla.

Václav a Michal

NEZNAŠOVY

Zveme Vás do "Lesního kostela" na

BETLÉMSKÉ SETKÁNÍ S ŽIVÝM OBRAZEM NAROZENÍ PÁNĚ,

který poprvé zinscenoval svatý František z Assisi
v italském Grecciu v roce 1223

promluví farář Jan Wirth
andělsky zazpívají Plamínky

**22.12. 2019
VE 20 HODIN**

Landartový Lesní kostel
najdete za obcí Neznašovy
uprostřed husté topolové výsadby.
Zaparkovat můžete na louce za posledním
stavením vpravo (ve směru od Klatov).

Těšíme se
na setkání s Vámi
uprostřed lesa
Václav Fiala
a Michal Kučera

KUALA LUMPUR ?

NEZNAŠOVY !

Vážení a milí,

řekli mi: „Na začátku musíš říct pár slov jak tě to napadlo a tak“. A já hned začal vzdorovat. Přišlo mi to nevhodné. Není to náhodou stejné, jako kdybyste chtěli na Petru Parlěvi, aby před mší celebrou Svatým Otcem, promluvil o tom, jak vypočítával zaoblení kruchty svatého Víta?“, argumentoval jsem slabě. „Není!“, zvolali moji spolustavitelé a měli pravdu. To jen moje pýcha mi dovolila argumentovat takhle nepatřičně. Já opravdu vím naprosto jistě, že Petr Parlě a naše snažení, jsou dvě naprosto odlišné záležitosti. Víím to, ale usoudil jsem, že to bude argument, se kterým se z celé záležitosti vyvléknu. Zkusil jsem to, ale neuspěl!

Už dobře vím, že při promluvě jsou pokaždé nejdůležitější první věty. Ty musí vzbudit zájem a dodat proslovu patřičnou světovost. Takže začnu takhle:

Před několika týdny jsem seděl na palubě airbusu 380, který se pohyboval rychlostí 900 km za hodinu, po neviditelné trase Singapur - Frankfurt. V útrokách letadla byla tma, všechna okénka byla zatažená, aby osmset cestujících mohlo spát. Mě se spát nechtělo a už vůbec jsem neměl náladu sledovat akční filmy na monitoru před sebou. Přepnul jsem na informace o letu a sledoval, jak se letadélko na obrazovce posouvá po mapě světa. Rozsvítila se tečka s informací - Kuala Lumpur. Abych nerušil spolucestující, přešel jsem k toaletám a vytáhl roletku jednoho okénka. Tam dole, z desetikilometrové výšky rychle se pohybujícího letadla, jsem spatřil lesy. Mnoho lesů... Táhl se až k obzoru a nebylo poznat, o jaké lesy se jedná. To by byl land art, proletělo mě hlavou. Vykácet v těch lesích obrazec, třeba siluetu kostela, kterou by viděli lidé z letadla, ale kterou by viděl i ON. Jenže, kde vzít vhodný les?

Vrátil jsem se na své stísněné sedadlo a nemohl se té myšlenky zbavit. Po třinácti hodinách letu nastaly stresující situace na frankfurtském letišti a ty překryly můj velkolepý projekt lesního kostela, který zatím existoval jen v představách.

O několik dní později, projížděje vesničkou Neznašovy, se mi ona vzpomínka na malajsijské lesy vrátila. Minul jsem zrovna několika hektarovou louku pokrytou skoro neproniknutelným topolovým lesem z období

štěpkovacího záchvatu energeticky soběstačného národa. Les patří Michalovi, došlo mi, a Michal patří mezi pár posledních mohykánů, v mé věkové kategorii, které lze pro bláznivé nápady získat. Zkusil jsem to. Souhlas a nadšení! „V sobotu na to vlítne, připrav nějaký výkres“, pravil majitel lesa a já se zalekl. Zalekl bych se ovšem ještě víc, kdybych tušil co nás čeká. Nicméně, pokud člověk nedokáže dohlédnout náročnosti budoucího procesu, nechá se snadno unášet klukovským nadšením, které si nic nezadá s naivitou.

V sobotu jsme na to vlítli. Pršelo. Mlha. Nikdo jiný neměl čas. Začali jsme kácet první topoly. Nejprve přístupová cesta. Budoucí kostel musí být situován tak, aby se k němu nešlo přímo, aby už vstup byl trochu tajemstvím. První stovku kmenů jsme jakžtáď zvládli. Jenže pak se musely větve odtahat a kmeny rozřezat. Prší a je mlha. Připojují se první dva pomocníci, děti - Robi a Dominik. Hrdinsky s námi tahají mokré klacky. Pak se přidaly naše manželky Jana a Silvie a s hráběma se začala ohánět i Rozárka. Mimochodem, jedna z nejúpornějších prací bylo vyhrabat mokré topolové listí a vyvozit ho z půdorysu kostela, abychom za pár dní dospěli k názoru, že listí bylo lepší než bahno a bylo potřeba mokré listí navozit zpět a opětně rozházet. Holky vařily čaj a opékaly na čadícím ohni špekáčky. Cíl stále v nedohlednu, ale nálada byla výrazně veselejší.

Dějiny ovšem pramálo zajímá, kolik měli tvůrci díla obtíží a s jakými komplikacemi se potýkali. Petr Parlě také nikomu nesděloval, jak ho otravovali přemoudřelí zadavatelé a jaké těžkosti měl s kamenickou hutí.

A tak jsme káceli den za dnem a vyklízeli prostor budoucího kostela. Nebudu zastírat, že to nevypadalo moc dobře. Vlastně se to jevilo dosti beznadějně. Naštěstí Michal je člověk optimistický a stále přicházel s novými a novými vylepšovacemi nápady, kterým jsem vzdoroval jen s obtížemi. Když už se půdorys kostela začal rýsovat, vstoupila do nás nová síla. „Co tady udělat vánoční mši? Co sem dotáhnout nějaký symfoňák a zahrát Rybovku?“. To jsem neprosadil a jen tak tak jsem Michalovi vymluvil jeho vlastní variantu pozvat rapera Vladimíra 518. Představoval si to barvitě a hned nám názorně svou představu přehrál.

Michal jako raper vchází do zaplněného kostela v dřívce poseté svítlíci diodami a rapuje nějaký biblický text, přetvořený do raperské mluvy, kterou se zde ani nebudu pokoušet opakovat. Uhrál jsem to. Žádný Vladimír 518, ale ani žádný Jakub Jan Ryba. Ostatně obsah tohoto betlémského setkání určil farář Jan Wirth, nadšený myšlenkou, že narození Pána oslavíme v duchu svatého Františka, tedy v lese. Sice stále naříkal, že by se mu líbilo, kdyby zde stál i kravín a on mohl sloužit mši mezi dobyt看em, ale tomu jsme opravdu nedokázali vyhovět.

„Musíme tady mít zvířata“, volal vzrušeně farář, „potřebujeme ovce, kravičku, osla, vola a hodil by se i velbloud“. Nojo, ale kdo nám půjčí velblouda takle narychlo? A v té chvíli se objevil soused Míra Houdek: „Velblouda nemám, ale pár oveček vám sem dovedu“. Vyřešeno. Z dalšího vyplynulo, že do jejich rodiny přibyl vnouček. Okamžitě jsme ho nominovali do role právě narozeného Ježíška. I když o tom ještě netuší, bylo rozhodnuto, že také syn se snachou dotvoří svatou rodinu. Kompletní vytížení Mírovy rodiny.

„A sbor, který bude zpívat, bude převlečen za anděly!“, zvolala Jana a Michal se okamžitě ujal své industriální představy, že andělé musí mít svítlíci svatozáře, napojené na rozvaděč se silným jističem. Nevzdoroval jsem a hned jsem situace využil a prosadil „stánek na svaté obrázky“. A všimněte si, prosím, jak rafinované naše svaté obrázky jsou. Je to malý katalog z díla jednoho z největších mistrů italského trecenta Giotta di Bondone, prostého pastevce ovcí, který položil, už ve třináctém století, základ pro vznik renesance. Sotva třiačtyřicetiletý dostal první zakázku, vytvořit cyklus fresek ze života svatého Františka, pro právě dokončený kostel v Assisi. Pár nejznámějších fresek jsme na svaté obrázky otiskli. Jen jedna reprodukce není z dílny slavného Giotta. Je to portrét svatého Františka, jak jej na okraji obrazu Trůnící madony namaloval jeho učitel Cenni di Peppo. Svatý František na něm vypadá jako malý uličník se zářivými očima a s křivým nosem.

Také zakrytí billboardu u příjezdové silnice betlémskou hvězdou a zvoláním Sláva na výsostech Bohu, bylo schváleno okamžitě, a tak mohla zmizet informace developera, jak výhodné je koupit si na Železně Rudě apartmán.

V pokročilém procesu jsme už ale nepracovali sami. Infekce nadšení zasáhla naše kamarády - Dušana, Marka, Jétéčka...práce najednou dostala jiné tempo.

Zveřejňované části procesu vzniku lesního kostela vyvolávaly na facebooku nejrůznější reakce. Někteří nás poučovali, co by mělo být jinak, což se z kanape, kdesi v dobře vyhřátém obývacím koutku, dělá moc dobře. Mnozí nás chválili a někteří projevovali očekávání. Mezi mnoha názory jsem zaznamenal, tuto upřímnou reakci: „Ty vole... To je první vánoční věc, co mě dojala k slzám...“

Včera večer jsem přednesl poslední prosbu. Bylo by pěkné, kdyby za křížem svítil měsíc, což se asi vzhledem k počasí nestane. Michal si zapálil cigaretu, (všimli jste si, že tohle je jediný kostel, ve kterém se může kouřit?) a pravil: „Měsíc ti udělám, ale mám podmínku a od té neuhnu. Na tom měsíci bude Batman!“ Nu co, když to kamarádovi udělá radost, tak si tam toho Batmana dej“, povolil jsem. A raději jsem nepřiznal, že vůbec netuším, co to ten Batman je. Dnes ráno mi Michal hlásil, že se do dvou v noci věnoval úpravám bodového reflektoru, aby toho Batmana na měsíci nějak vysvítil. Fakt jsem se do poslední chvíle děsil, že se mu to třeba povede, zvláště po tom, co jsem na internetu zjistil, co je to ten Batman za chlápka.

No nic. Není až tak důležité, jestli tenhle nápad, který se zrodil někde nad Kuala Lumpur, bude tak dokonale estetický, jak jsem měl ve své představě. Pro mě je důležité, že mám to štěstí být obklopen přáteli, kteří se dokáží pro nápad nadchnout, kteří nezpochybňují absolutní nepraktičnost díla a kteří chápou, že setkání lidí je vzácnost, že je to dar, který se nedostává každému. Stojí za to vykácet pár topolů, trochu zmoknout a setkat se s vámi.

Přeji Vám veselé Vánoce a děkuji, že jste přišli. Teprve s Vámi se naplnil záměr lesního kostela.

Václav Fiala
22. 12. 2019, Betlémské setkání, Lesní kostel, Neznašovy

